

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819010679
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819010679.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému A. C., nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom mesto N., okres M., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre pokus trestného činu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 odsek 1 k § 155 odsek 1 Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 19. marca 2020 prejednal odvolania obžalovaného a prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. januára 2020 pod sp. zn. 2T/114/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolania prokurátora a obžalovaného A. C. z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. januára 2020 pod sp. zn. 2T/114/2019, na podklade podanej obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 24. októbra 2019 pod č. k. 1Kv 58/19/3300-37 bol obžalovaný A. C., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania pokusu trestného činu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 odsek 1 k § 155 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

obžalovaný A. C. dňa 24.05.2019 okolo 16.00 hod. v záhradnej chatke bez popisného čísla pri čerpacej stanici O. v N. pod vplyvom alkoholu a po predchádzajúcom konflikte s poškodenou K. O. túto najprv fyzicky napadol tak, že ju päťou udieral po celom tele i do hlavy nad ľavé oko, následne z kuchyne zobral kuchynský nôž s bielou rúčkou dĺžky čepele 30 cm a opätovne na poškodenú, ktorá ležala na posteli týmto nožom zaútočil tak, že ju jedenkrát bodol do prednej časti krku so slovami „ja ťa raz zabijem, najprv zabijem teba a potom seba“, čím jej spôsobil bodno-reznú ranu v oblasti prednej časti krku dĺžky 4 cm a odreninu v oblasti očnice vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dĺžku liečenia 10 dní.

Za tento trestný čin bol obžalovaný A. C. odsúdený podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona za použitia § 38 odsek 5 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 73 odsek 2 písm. b) Tr. zákona okresný súd uložil obžalovanému aj ochranné ambulantné psychiatrické liečenie. V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody okresný súd podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku rozhodol tak, že obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s. so sídlom 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, Panónska cesta 2, IČO:35 937 874 škodu v sume -559,65,- Eur.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. januára 2020 v zákonnej lehote 15 dní podali odvolania obžalovaný čo do výrokov o vine a trestu a prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín v neprospech obžalovaného čo do výrokov o treste a určenom spôsobe jeho výkonu.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že sa s dôvodmi prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k uloženiu trestu odňatia slobody v napadnutom rozsudku nestotožňuje, pretože trest obžalovanému je uložený v rozpore s ustanovením § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona. Trestná sadzba v osobitnej časti Trestného zákona podľa § 155 odsek 1 je stanovená na 4 až 10 rokov a s použitím § 38 odsek 5 Tr. zákona sa dolná hranica u obžalovaného zvýšila na 7 rokov. Uložený trest obžalovanému však nezodpovedá zákonným požiadavkám proporcionality primeranosti a spravodlivosti, dostatočne neodrádza potencionálnych páchatel'ov od páchania trestnej činnosti a u ostatných členov spoločnosti neposilňuje pocit právnej istoty a spravodlivosti a preto nemôže plniť v dostatočnej miere funkciu generálnej i individuálnej prevencie. Okresný súd pri ukladaní trestu neprihliadol ani k závažnosti konania obžalovaného, na jeho osobu, ktorá bola doposiaľ 12-krát súdne trestaná pre spáchanie majetkovej i násilnej trestnej činnosti. Nedostatočne tiež vzal do úvahy závery znaleckého posudku znalca B. R., podľa ktorého je obžalovaný závislý na požívaní alkoholu, pod vplyvom ktorého má výrazne narušenú sebakontrolu, chová sa agresívne, čo sa prejavuje silnými afektmi zlosti a hnevu aj z minimálnych podnetov. Toto zistenie znalca v podstate korešponduje s priebehom skutkových okolností, ktoré popísala vo svedeckej výpovedi poškodená. Obžalovaný má nedostatočne vyvinuté vyššie city a je necitlivý voči potrebám iných. Závažnosť činu či stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu je určovaný aj významom chráneného záujmu, ktorý bol činom páchatel'a dotknutý, spôsobom vykonania činu, jeho okolnosťami, následkami, mierou zavinenia páchatel'a a jeho pohnútkou. V rámci týchto hľadísk je potrebné mať na zreteli najmä to, že ľudský život je jednou z najvýznamnejších spoločenských hodnôt a preto sú úmyselné útoky naň prísne postihované v zmysle trestnoprávnej ochrany. Motív konania obžalovaného spočíval v konfliktoch medzi ním a poškodenou, pod vplyvom požitia alkoholu a tiež aj z jeho osobnostnej štruktúry, keď ho dokázala banálna situácia nahnevať tak, že proti poškodenej použil nôž, čo je nesporne spôsobilá vec urobiť útok voči telu poškodenej dôraznejším. Obžalovaný útočil na poškodenú, ktorá bola tiež pod vplyvom alkoholu. Vedel, že má problémy s nohami, poškodená fakticky ležala na posteli a preto sa jeho útoku ani nemohla účinne brániť. Účel trestu u obžalovaného A. C. je možné dosiahnuť iba trestom uloženým v hornej polovici upravenej trestnej sadzby, pretože obžalovaný aj napriek predtým uloženým nepodmienečným trestom spáchal opätovne násilný trestný čin, keď už u neho dochádza k podstatnej gradácii. Z ďalšieho znaleckého posudku vyplynulo, že jeho konaním mohlo dôjsť k poraneniu životne dôležitých orgánov, ktoré by viedli k fatálnym následkom u poškodenej. Všetky tieto skutočnosti podľa názoru okresný súd opomenul pri ukladaní trestu a aj napriek tomu obžalovanému uložil trest odňatia slobody iba na dolnej hranici upravenej zvýšenej trestnej sadzby, čím je tento trest neprimerane miernym. Preto prokurátor navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a aby sám podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere od 8 a pol roka do 10 rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný A. C. v písomnom odôvodnení odvolania sám i prostredníctvom ustanoveného obhajcu uviedol, že sa nestotožňuje jednak s výmerou trestu, ktorú považuje za privysokú a trest uložený v napadnutom rozsudku okresného súdu je preto neprimeraný, pretože sa skutok nestal tak, ako je popísaný v skutkovej časti tohto rozsudku, ako ho popísali samotné orgány činné v trestnom konaní. Poukázal ďalej na skutočnosť, že tak on ako aj poškodená dlhodobo požívali alkoholické nápoje, čoho následkom boli neustále konflikty medzi nimi. On však žalovaný skutok nespáchal. Ďalej uviedol, že je potrebné poukázať na dôležitú skutočnosť, ktorá spočíva v tom, že je v hlbokom psychickom rozporení, z ktorého vyplývajú jeho nepredvídateľné reakcie, čím si plne ani neuvedomuje svoje vyjadrenia. Samotné jeho priznanie na počiatku bolo zapríčinené jeho obavami z prísnejšieho trestu z dôvodu, že nevie preukázať svoju nevinu. Táto jeho obava sa prebiehajúcim trestným stíhaním zvyšovala. Uvedené viedlo k tomu, že v prípravnom konaní sa k spáchaniu stíhaného skutku priznával, čo mu však sťažilo neskôr dokazovanie jeho nevinu. Aj svedok B. vo svojej výpovedi potvrdil, že samotná poškodená sa neustále vyhrážala, že obžalovaného dostane do väzenia. Pritom ani jeden vypočutý svedok nebol svedkom skutkových okolností. Jediným jeho motívom k priznaniu sa v prípravnom konaní bol jeho strach z uloženia vysokého trestu. Uvedomuje si, že už bol niekoľkokrát trestne stíhaný, čoho následkom je, že mu potom nikto neverí. Je jednoduchým človekom, ktorý sa nedokáže kvalifikovane brániť. V konaní pred súdom prehlásil, že sa cíti byť nevinným. Poškodená si vzniknuté zranenia mohla spôsobiť v inkriminovanom čase aj sama z dôvodu, aby sa mu pomstila, čomu jej mohlo dopomôcť požitie väčšieho množstva alkoholu a potom prestala myslieť racionálne a začala reagovať pudovo bez

uvedomenia si, ako mu tým uškodí. Má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že žalovaný skutok spáchal on. Preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste a aby ho sám podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil.

K písomným odôvodneniam odvolaní sa ani prokurátor ani obžalovaný vzájomne už písomne do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu nevyjadřili.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že zotrváva na ich podanom odvolaní a na dôvodoch písomne uvedených a navrhla rozhodnúť tam spôsobom uvedeným s tým, aby odvolanie obžalovaného bolo podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuté.

Ustanovený obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že i on a obžalovaný zotrvávajú na podanom odvolaní a dôvodoch odvolania uvedených v ich písomných podaniach a navrhuje rozhodnúť spôsobom tam uvedeným a odvolanie prokurátorky, aby bolo podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuté.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa právom konečného návrhu sám nevyjadřil.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal z podnetu oboch podaných odvolaní, ktoré boli podané oprávnenými osobami a včas, napadnutý rozsudok v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku a tak zistil, že vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci prvostupňový súd vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného. Obžalovaný aj napriek tomu, v konaní pred súdom od hlavného pojednávania popiera spáchanie žalovaného skutku, keď pri tom však jeho spáchanie v prípravnom konaní priznával, právne posúdeného ako žalovaný pokus zločinu, je usvedčovaný zo spáchania žalovaného skutku nielen svedeckou výpoveďou poškodenej K. O., ale podporne svedeckou výpoveďou príslušníka PZ B.. L., odbornými závermi oboch znaleckých posudkov a všetkými relevantnými listinnými dôkazmi, o ktorých vierohodnosti nie sú žiadne pochybnosti ani podľa názoru odvolacieho súdu a tieto dôkazy tvoria ucelený a logický reťazec, ktorý bez relevantných, resp. rozumových pochybností usvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku. Z výpovede samotnej poškodenej z prípravného konania, ktorú bolo možné po vznesení obvinenia obžalovanému v prípravnom konaní, ešte počas jej života vypočuť, bez relevantných rozporov vplynulo, že to bol obžalovaný, ktorý ju fyzicky napadol takým spôsobom, ako sa konštatuje v skutkovej časti napadnutého rozsudku. S prihliadnutím na to, že poškodenú, ktorú už na hlavnom pojednávaní nebolo možné osobne vypočuť ako svedka, pretože ešte počas prípravného konania zomrela, nie však ako vyplýva zo záverov znaleckého dokazovania v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného, už nebolo možné skonfrontovať s verziou obžalovaného a svedka B. o spôsobe vzniknutého zranenia u nej v inkriminovanom čase, ktoré si mala spôsobiť ona sama a ktorú neskôr v konaní na hlavnom pojednávaní začal prezentovať obžalovaný a podporoval ju mali výpoveďami i svedkovia B. a A. (ide o súrodencov) i odvolací súd tejto verzii tak, ako i prvostupňový súd nemohol uveriť, s prihliadnutím na to, že obžalovaný sa v prípravnom konaní sám spontánne priznal k spáchaniu stíhaného skutku a k usvedčeniu obžalovaného prispeli aj relevantné závery znaleckého skúmania vo vzťahu k osobe obžalovaného a o jeho osobnostnom profile, keď obžalovaný je závislý na požívaní alkoholických nápojov, pod vplyvom ktorých nekontrolovateľného požívania je agresívny, bez zábran, so stúpajúcou tendenciou agresie a je vznetlivý aj na hocijaký

banálny podnet. Aj podľa názoru odvolacieho súdu výpovedi svedka B. o tom, že zranenia si mala spôsobiť sama poškodená v inkriminovanom čase uveriť nie je možné tiež z dôvodu, že svedok je istým spôsobom viazaný na chatku obžalovaného a nemenej zaujímavým je tiež fakt, že tento svedok bol poškodenou osobou v predchádzajúcej trestnej veci obžalovaného, v ktorej bol obžalovaným fyzicky napadnutý a boli mu spôsobené zranenia. Nie je možné akceptovať ani odvolacie námietky obžalovaného o tom, že jeho priznanie k spáchaniu stíhaného a žalovaného skutku malo byť motivované strachom z uloženia vyššieho trestu, čo obžalovaný musel vnímať, keďže bol už v prípravnom konaní poučovaný o takejto skutočnosti, navyše, keď už od samého počiatku trestného stíhania mal k dispozícii odbornú pomoc - obhajcu. Rovnako tak musel vnímať a uvedomovať si, že ak prejaví sebareflexiu a na svojom priznaní zotrúva, vytvorí si relevantné predpoklady pre miernejšie uloženie trestu. Na druhej strane obžalovaný nebol a nie je povinný preukazovať svoju nevinu, teda môže byť i pasívny, pretože dôkazné bremeno o vine zaťažuje orgány činné v trestnom konaní a po podaní obžaloby prokurátora. Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s odvolacími námietkami obžalovaného v tom, že je v hlbokom psychickom rozporení, že jeho reakcie sú nepredvídateľné a neuvedomuje si svoje vyjadrenia. Túto skutočnosť však jednoznačne vyvracia záver znaleckého dokazovania, z ktorého vyplýva, že obžalovaný chápe zmysel trestného konania bez obmedzenia. Navyše u obžalovaného ako osoba, ktorá už bola viackrát súdne trestaná, sa v postavení obvineného a neskôr obžalovaného nemôže cítiť tak, ako osoba, ktorá čelí trestnému stíhaniu po prvýkrát. Odvolaciemu súdu neunikla pozornosť tiež okolnosť, že jedine obžalovaný bola tá osoba, ktorá musela priniesť predmetný nôž, keďže poškodená, s pohybovými problémami musela ležať v posteli. Preto odvolacie námietky obžalovaného v celom rozsahu odvolací súd nepovažoval za dôvodné a akceptovateľné. Ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zistení prvostupňového súdu a v plnej miere sa plne stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov tak, ako to vyjadril prvostupňový súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku, pričom odvolací súd v celom rozsahu odkazuje v ďalších podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku prvostupňového súdu. Skutočnosť, že okresný súd vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil v diametrálnom rozpore s ich hodnotením podľa obžalovaného, nie je pochybením, pretože prvostupňový súd všetky dôkazy, ktoré boli ním vykonané na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom tieto vyhodnotil presvedčivo, bez relevantného rozporu s ustanovením § 2 odsek 10, odsek 12 Tr. poriadku a v princípe taktiež bez akýchkoľvek rozumových pochybností.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného aj tu súd prvého stupňa taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď jeho konanie po právnej stránke správne posúdil ako pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 odsek 1 k § 155 odsek 1 Tr. zákona, pretože obžalovaný svojim konaním kumulatívne naplnil všetky štyri potrebné formálne znaky tejto skutkovej podstaty trestného činu zločinu, vyjmúc následku - spôsobeniu ťažkej ujmy, ku ktorej vzniku konanie obžalovaného bezprostredne smerovalo a tesne sa priblížilo. Obžalovaný z hľadiska veku spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti jednoznačne ako dospelý páchatel trestného činu a v konaní neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase nepríčetným, či konal v stave zmenšenej príčetnosti. Naplnený bol aj objekt útoku tohto zločinu - ochrana zdravia a života iného pred útokom páchatel'a a naplnená bola aj jeho subjektívna stránka, t. j. priamy úmysel (dolus directus). Z obsahu žalovaného skutku tak, ako je popísaný v skutkovej časti napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva aj naplnenie objektívnej stránky predmetného zločinu.

Pri ukladaní trestu prvostupňový súd tiež správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Prvostupňový súd nepochybil, keď dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich (§ 36 Tr. zákona) ale ani prirážajúcich (§ 37 Tr. zákona) okolností a správne pritom prihliadol aj na ustanovenie § 38 odsek 2 Tr. zákona, aj keď pri správnom postupe mal toto ustanovenie uviesť vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, čo však odvolací súd nepokladal za také pochybenie, ktoré by malo viesť k náprave. Súd prvého stupňa tiež správne aplikoval u obžalovaného ustanovenie § 38 odsek 5 Tr. zákona tak, ako to v podrobnostiach rozviedol, pretože je nepochybné, že obžalovaný sa dopustil opätovného spáchania zločinu, čo viedlo u neho k zvýšeniu základnej trestnej sadzby zo 4 rokov až 10 rokov na 7 až 10 rokov, v rámci ktorej mal byť obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody. Správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že u obžalovaného nie sú splnené zákonné podmienky a neexistujú u neho žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Tr. zákona. Obžalovaný tým, že nevyužil možnosť uznania viny v celom rozsahu, ktorá by bola aj súdom prvého stupňa prijatá, si nevytvoril ani elementárne predpoklady pre prípadné mimoriadne

zníženie trestnej sadzby podľa § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona per analogiam, ktoré na základe už konštantnej judikatúry je reálne možné. Okolnosti, na ktoré prokurátor v rámci odvolacích námietok poukazoval vo vzťahu k ukladaniu trestu u obžalovaného za takéhoto stavu v posudzovanej trestnej veci preto odôvodňuje uloženie trestu odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe od 7 rokov do 10 rokov. Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom prokurátora v tom, že na obžalovaného je v posudzovanom prípade nutné pôsobiť trestom minimálne od 8 a pol roka, pretože do úvahy je potrebné v rámci všetkých zákonných kritérií pre ukladanie trestu páchatelovi vziať aj skutočnosti, ktoré svedčili naopak v prospech obžalovaného, z nich najmä skutočnosť, že obžalovaný spáchal iba pokus predmetného zločinu a tohto sa dopustil tak, ako to vyplýva aj zo znaleckého dokazovania v stave, do ktorého sa síce privodil sám, majúci skúsenosti ako na neho pôsobí požitie alkoholu, ale s určitou zníženou mierou rozpoznávacích a ovládacích schopností, čo ho však v konečnom dôsledku ani podľa názoru odvolacieho súdu nezbavilo trestnej zodpovednosti. V neposlednom rade do určitej miery v prospech obžalovaného pôsobí i určitá participácia samotnej poškodenej na vznik konfliktru, ktorý viedol k protiprávnemu konaniu obžalovaného. Odvolací súd tak dospel k záveru, že primeraným a spravodlivým trestom pre obžalovaného, so zreteľom na druhej strane so všetkými okolnosťami svedčiacimi v neprospech obžalovaného tak, ako to podrobne a správne vyjadril prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, je trest odňatia slobody na samej dolnej zvýšenej a upravenej hranici trestnej sadzby - vo výmere 7 rokov. Správne potom obžalovanému súd prvého stupňa takýto trest obžalovanému aj uložil a na výkon tohto trestu ho potom tiež správne a zákonne zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona, pretože obžalovaný bol v ostatných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody a iné, miernejšie či prísnejšie jeho zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona ani odvolací súd nepokladal za nevyhnutné. Správne tiež súd prvého stupňa obžalovanému uložil ochranné opatrenie, ktorého podklad má jednoznačne v záveroch príslušného znaleckého skúmania. Takto uložené trestnoprávne sankcie okresným súdom aj odvolací súd považuje za plne konformné s očakávaným účelom trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. dosiahnutie individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku a tieto trestnoprávne sankcie, ktoré boli obžalovanému uložené vyjadrujú v dostatočnej miere tiež morálne odsúdenie konania obžalovaného v posudzovanom prípade spoločnosťou.

Pokiaľ ide o výrok spojeného adhézneho konania, t. j. výrok o náhrade škody, prvostupňový súd, vzhľadom na uznanie viny obžalovaného a zákonným spôsobom (riadne a včas) uplatnený regresný nárok poškodenou zdravotnou poisťovňou, správne a zákonne rozhodol o uložení povinnosti obžalovanému nahradiť tejto zdravotnej poisťovni škodu tak, ako si túto uplatnila.

Vzhľadom na uvedené i skutočnosť, že napadnutý rozsudok je vecne správny, presvedčivý, nevykazujúci prvky arbitrárnosti a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie obžalovaného i prokurátora nie je nedôvodné, odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. poriadku ich odvolania zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.